

Brev 1 – Ved verdens ende

Til mine dejlige prinsesser

I dag svævede jeg til verdens ende. Var I klar over at man kunne det? Det kan man altså. Det er et fascinerende sted. Ved enden af alting. Der hvor himlen og havet stopper og så er der bare mørke og meget langt ned. Helt præcist hvad der er på bunden af verdens ende er der ingen der ved, men jeg var tæt på at finde ud af det. Og det var ikke med vilje.

Vi nærmede os kanten af verden i mit flotte og fantastiske luftskib, Vattotten, og for en sikkerhedsskyld smed vi et anker i den nærmeste sky. Desværre var det en særdeles ondsindet mørk og modbydelig regnsky, der aldeles ikke kunne lide at få et anker i hovedet. Det kan jeg jo egentlig godt forstå når det kommer til stykket. Men skyen zappede vores ballon med et voldsomt lyn og det efterfølgende brag gjorde alle døve i en hel uge. Så der var ingen der kunne høre jeg råbte "PAS PÅ!" mens luften fes ud af ballonen og luftskibet væltede ned i den mørke intethed.

Heldigvis fik ankeret fat i kanten af verden og nu hang vi så der med hovedet nedad. Selv om vi ikke længere kunne snakke sammen fordi vi var blevet døve, så kunne vi selvfølgelig luftpiraternes tegnsprog, og jeg fik beordret mandskabet til at lappe hullet og så pustet ballonen op i en fart. Men inden vi steg til vejrs kiggede jeg ned. Og dernede så jeg et lille lysglimt. Et lille bitte glimt, som noget større. Noget ukendt. Noget der helt sikkert skal undersøges.

Glæder mig til at undersøge det sammen med jer.

Kæmpe kram fra kaptajn far.